

Office of Agricultural Affairs
Royal Thai Embassy
Jakarta

ความเคลื่อนไหวด้าน การเกษตร ในสาธารณรัฐอินโดนีเซีย

September 2023

สมาคมประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติเร่ง สร้างความร่วมมือพัฒนาอย่างยั่งยืน

อินโดนีเซียจะเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมคณะทำงานยางธรรมชาติอย่างยั่งยืนของสมาคมประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติ (The Association of Natural Rubber Producing Countries - ANRPC) ระหว่างวันที่ 29 – 31 สิงหาคม 2566 ณ เมืองปาเล็มบัง จ. สุมาตราใต้ รูปแบบ Hybrid โดยมีผู้แทนจากสมาคมของประเทศสมาชิกและภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกว่า 30 ประเทศ อาทิ บังกลาเทศ อินโดนีเซีย อินเดีย มาเลเซีย เมียนมาร์ จีน ศรีลังกา และไทย เข้าร่วมประชุมด้วย เพื่อกระชับความสัมพันธ์ และเสริมสร้างความร่วมมือในการพัฒนาอย่างยั่งยืน ท่ามกลางราคายางพาราที่มีแนวโน้มปรับตัวลดลงอย่างต่อเนื่อง การเปลี่ยนแปลงพื้นที่สวนยาง ตลอดจนปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม

นาย Djatmiko Bris Witjaksono อธิบดีกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงการค้า เผยว่า ปัจจุบันอุตสาหกรรมยางธรรมชาติกำลังเผชิญกับความท้าทายหลายประการ ตลาดยางพาราโลกกำลังเปลี่ยนแปลงไปสู่ความต้องการยางธรรมชาติและผลิตภัณฑ์แปรรูปที่ผลิตจากยางพาราที่มีมาตรฐาน ให้ความสำคัญกับความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อมและลดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เนื่องจากสหภาพยุโรปได้เริ่มบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยสินค้าที่ปลอดจากการตัดไม้ทำลายป่า (EUDR) เพื่อควบคุมกลุ่มสินค้าที่มีส่วนในการทำลายป่าไม้จำนวน 7 ประเทศ รวมถึงยางพาราซึ่งเป็นสินค้าหลักของอินโดนีเซียก็ได้รับผลกระทบด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ราคายางที่ตกต่ำในปีที่ผ่านมา ประกอบกับโรคใบร่วงในยางพาราทำให้เป็นเรื่องยากที่เกษตรกรจะสามารถตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงของตลาดได้อย่างรวดเร็ว รวมถึงต้นทุนการผลิตที่สูงและราคารับซื้อที่ค่อนข้างต่ำก็เป็นส่วนกระตุ้นให้ชาวสวนยางจำนวนมากตัดสินใจโค่นต้นยางพาราและหันไปปลูกพืชชนิดอื่นทดแทน เช่น ปาล์มน้ำมัน

ดังนั้น อินโดนีเซียจึงได้เชิญชวน ANRPC เสริมสร้างความร่วมมือเพื่อนำการเปลี่ยนแปลงเชิงบวกมาสู่อุตสาหกรรมยางธรรมชาติโดยเฉพาะเกษตรกรรายย่อย รวมทั้งได้ขอให้ ANRPC ร่วมแก้ปัญหามาจากผลกระทบจากการบังคับใช้ EUDR ซึ่งการดำเนินงานที่เป็นรูปธรรมทำได้โดยการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับสถาบันเกษตรกร การแปรรูปยางพารา จนถึง การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยาง ซึ่งการสร้างเสริมความเข้มแข็งให้กับสถาบันเกษตรกรถือเป็นสิ่งสำคัญมากเมื่อพิจารณาถึงบทบาทของเกษตรกรผ่านแนวทางการปฏิบัติอย่างยั่งยืน โดยนาย Reza Pahlevi Chairul ผู้อำนวยการฝ่ายเจรจาการค้ากับองค์การการค้าระหว่างภูมิภาคและระหว่างประเทศ (Directorate of Trading Negotiation with Inter Regional and International Trade Organizations) กล่าวเสริมว่า การเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่สถาบันเกษตรกรสวนยางในอินโดนีเซียได้ดำเนินการผ่านหน่วยงานแปรรูปและการตลาดของวัตถุดิบยางพารา (Processing and Marketing Units of Raw Rubber Materials - UPPB) และศูนย์วิจัยยางในเขตเซิมบาวา จ. สุมาตราใต้ ซึ่งจะช่วยให้เกษตรกรได้รับประโยชน์อย่างมากจากการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม ตลอดจนการแปรรูปและเพิ่มมูลค่าให้กับยางพารา

ที่มา: หนังสือพิมพ์ Kompas วันที่ 4 กันยายน 2566

เรียกร้องความเป็นธรรมในธุรกิจและราคาข้าว

เมื่อวันที่ 4 กันยายน 2566 ที่ประชุมคณะทำงานร่วมของคณะกรรมการสภาผู้แทนราษฎรกับกระทรวงการค้า อนุอาคารรัฐสภาเสนาบดี กรุงเทพมหานคร ในรูปแบบ Hybrid โดยมีนาย Zulkifli Hasan รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการค้าเข้าร่วมการประชุมด้วย ซึ่งนาย Ananta Wahana สมาชิกคณะกรรมการสภาผู้แทนราษฎรเปิดเผยว่า ผลกระทบจากปรากฏการณ์เอลนีโญปัจจุบันไม่ใช่ความท้าทายเพียงอย่างเดียวสำหรับการผลิตข้าวแต่ยังมีปัญหาอื่นๆ ที่รัฐบาลและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต้องร่วมหาแนวทางแก้ไข เช่น ความเป็นธรรมในภาคธุรกิจและราคาข้าว

ปัจจุบันมีบริษัทค้าข้าว* ที่สามารถรับซื้อข้าวจากเกษตรกรได้ในราคาสูง แต่ขณะเดียวกัน ก็สามารถทำลายธุรกิจโรงสีข้าวขนาดเล็กได้เช่นกัน เช่น เมืองเซรัง จังหวัดบันเต็น โรงสีข้าวขนาดเล็กหลายแห่งทยอยปิดกิจการ เนื่องจากไม่สามารถแข่งขันในด้านราคา รับซื้อข้าวกับบริษัทได้ทำให้คนงานในโรงสีข้าวขนาดเล็กตกงาน (เฉลี่ยโรงสีละ 10 คน) ซึ่งการรับซื้อข้าวในระดับเกษตรกรที่ให้ราคาสูงส่งผลให้ราคาข้าวปรับตัวเพิ่มสูงขึ้นทำให้ผู้บริโภคโดยเฉพาะกลุ่มชนชั้นล่างเริ่มมีภาระมากขึ้น โดยหวังว่ารัฐบาลจะหาวิธีแก้ปัญหาให้ทุกฝ่ายอยู่รอด เกษตรกรยังคงมีผลกำไร โรงสีข้าวขนาดเล็กยังคงดำเนินกิจการและคนงานมีงานทำต่อไปได้ รวมทั้งผู้บริโภคไม่ได้รับผลกระทบจากราคาข้าวที่เพิ่มขึ้นด้วย

ขณะเดียวกันสำนักงานอาหารแห่งชาติตั้งข้อสังเกตว่าราคาเฉลี่ยข้าวเปลือกในประเทศที่เก็บเกี่ยวได้ในระดับเกษตรกรและข้าวคุณภาพปานกลางในระดับผู้ค้าปลีก ณ วันที่ 4 กันยายน 2566 อยู่ที่ 6,200 รูเปียห์ / กิโลกรัม และ 12,510 รูเปียห์/กิโลกรัม ตามลำดับ โดยภายในระยะเวลา 1 เดือนราคาปรับเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 12.52 และร้อยละ 4.86 ตามลำดับ ราคารับซื้อข้าวเปลือกของบริษัทสูงกว่าราคาอ้างอิง (Purchase reference price -HAP) ที่รัฐบาลกำหนดไว้คือ 5,000 รูเปียห์ / กิโลกรัม เช่นเดียวกับข้าวคุณภาพปานกลาง ราคาสูงกว่าราคาขายปลีกสูงสุด (Highest retail price - HET) ที่รัฐบาลกำหนดไว้คือ 10,900 รูเปียห์ / กิโลกรัม

นอกจากนี้ ข้อมูลจาก Kompas รายงานว่า การปรับราคาข้าวเปลือกเพิ่มขึ้นในช่วงต้นฤดูเก็บเกี่ยวของปีนี้ ได้รับอิทธิพลจากบริษัทขนาดใหญ่ที่รับซื้อข้าวเปลือกในราคาที่สูง ซึ่งการต่อสู้อรับซื้อข้าวและพืชผลทางการเกษตรเกิดขึ้นในพื้นที่ยุ่งข้าวหลายแห่ง โดยมีเจ้าของธุรกิจขนาดใหญ่เป็นผู้กำหนดราคาและเป็นผู้ชนะ ในขณะที่ธุรกิจโรงสีขนาดเล็กและหน่วยงาน Perum Bulog ต่างมีความวิตกกังวลต่อเรื่องดังกล่าว

ที่มา: หนังสือพิมพ์ Kompas วันที่ 5 กันยายน 2566

*บริษัทค้าข้าว หมายถึง บริษัทเอกชนขนาดใหญ่ที่ดำเนินธุรกิจข้าวครบวงจร ตั้งแต่รับซื้อข้าว สร้างโรงสี และพัฒนาบรรจุภัณฑ์ โดยเน้นข้าวมีคุณภาพและกระบวนการผลิตที่มีมาตรฐาน เป็นสินค้าระดับพรีเมียม

Blue Economy ส่งเสริมให้อินโดนีเซีย เป็นผู้ส่งออกปลาสวยงามอันดับต้นของโลก

อินโดนีเซียเป็นเจ้าภาพจัดงาน Indonesia International Pet Expo (IIFE) 2023 ระหว่างวันที่ 1 - 3 กันยายน 2566 ณ ศูนย์การประชุม Indonesia Convention Exhibition (ICE) เขต BSD City จังหวัดบันเต็น โดยนาย Budi Sulistiyo อธิบดีกรมเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของผลิตภัณฑ์ทางทะเลและประมง (Directorate General of Strengthening the Competitiveness of Marine Fishery Products – PDSPKP) กระทรวงกิจการทางทะเลและประมงได้เปิดเผยว่า แนวคิดเศรษฐกิจสีน้ำเงิน (Blue Economy) สามารถช่วยส่งเสริมการพัฒนาธุรกิจปลาสวยงามและสินค้าที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจเหล่านี้ ส่งผลให้อินโดนีเซียเป็นผู้ส่งออกปลาสวยงามรายใหญ่ที่สุดในโลก

นอกจากนี้ แนวคิดเศรษฐกิจสีน้ำเงินยังมีส่วนช่วยในการฟื้นฟูสภาพแวดล้อมทางทะเลและแหล่งน้ำสาธารณะ ซึ่งเป็นข้อกำหนดเบื้องต้นที่สำคัญของการผลิตปลาสวยงามที่มีคุณภาพ พร้อมทั้งเชิญชวนให้ประชาชนร่วมกันปกป้องระบบนิเวศของสัตว์น้ำ โดยสิ่งที่ร่วมกันทำได้ง่ายๆ คือ การลดการใช้พลาสติกประเภทใช้ครั้งเดียวทิ้ง (Single-Use Plastic) เนื่องจากพลาสติกย่อยสลายยาก เมื่อถูกทิ้งลงแม่น้ำหรือทะเลจะเป็นภัยต่อชีวิตของสัตว์น้ำ

สำหรับการทำธุรกิจปลาสวยงามนั้น นาย Budi ให้ข้อมูลว่า ปัจจุบันการเพาะเลี้ยงปลาสวยงามถือเป็นโอกาสทางเศรษฐกิจที่มีศักยภาพอย่างหนึ่ง ชุมชนควรจะนำไปต้นแบบการพัฒนา จากการเพาะเลี้ยงที่เป็นงานอดิเรกสามารถเปลี่ยนเป็นธุรกิจที่สร้างรายได้และช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจได้ ข้อมูลจากสำนักสถิติแห่งชาติ (Central Statistics Agency - BPS) ที่ประมวลผลโดย PDSPKP ระบุว่ามูลค่าการส่งออกปลาสวยงามของอินโดนีเซียเพิ่มขึ้นในช่วง 3 ปีที่ผ่านมา โดยในปี 2563 - 2565 มีมูลค่า 30.76 ล้านเหรียญสหรัฐ 34.55 ล้านเหรียญสหรัฐ และ 36.43 ล้านเหรียญสหรัฐ ตามลำดับ มูลค่าการส่งออกที่เพิ่มขึ้นส่งผลให้อินโดนีเซียกลายเป็นประเทศผู้ส่งออกปลาสวยงามเป็นอันดับที่ 2 ของโลก จากอันดับที่ 5 ในปีที่ผ่านมา

นอกจากนี้ ข้อมูลจาก International Trade Center Trade map โดย PDSPKP ระบุว่าในปี 2565 ส่วนแบ่งทางการตลาดปลาสวยงามของอินโดนีเซียในตลาดโลกสูงถึงร้อยละ 11.35 เพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับปีก่อนหน้าที่อยู่ที่ร้อยละ 8.70 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแนวคิดเศรษฐกิจสีน้ำเงินที่ส่งเสริมโดยกระทรวงกิจการฯ มีส่วนสนับสนุนให้อินโดนีเซียกลายเป็นผู้ส่งออกปลาสวยงามรายใหญ่ของโลก รองจากอันดับที่ 1 คือ ญี่ปุ่นที่มีส่วนแบ่งทางการตลาดอยู่ที่ ร้อยละ 15.25 คิดเป็นมูลค่า 48.95 ล้านเหรียญสหรัฐ

ที่มา: ข่าวประชาสัมพันธ์ กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง วันที่ 5 กันยายน 2566

อินโดนีเซีย-เวียดนาม ร่วมสร้างความมั่นคงทางอาหารโลก

เมื่อวันที่ 6 กันยายน 2566 นาย Le Minh Hoan รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและพัฒนาชนบทเวียดนามเข้าหารือร่วมกับนาย Syahrul Yasin Limpo รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร อินโดนีเซีย ณ กระทรวงเกษตร กรุงเทพมหานคร โดยนาย Le Minh Hoan ได้เห็นชอบการดำเนินความร่วมมือระหว่างอินโดนีเซียและเวียดนามในการเสริมสร้างความมั่นคงทางอาหารโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่กำลังส่งผลกระทบต่อทั่วโลกโดยเชื่อว่าความร่วมมือดังกล่าวเป็นก้าวที่ถูกต้องและเป็นขั้นตอนเชิงกลยุทธ์ในการเสริมสร้างอุปทานและการส่งออกดังนั้นทั้งสองประเทศจะต้องมีวิสัยทัศน์ร่วมกัน ในการเสริมสร้างความมั่นคงด้านอาหารอย่างยั่งยืน

ขณะเดียวกันนาย Syahrul Yasin Limpo ขอให้รัฐบาลเวียดนามขยายความร่วมมือในภาคเกษตรกรรม หนึ่งในนั้นคือการเปิดการส่งออกสินค้าผลไม้ของอินโดนีเซีย เช่น สละ มังคุด มะม่วง แก้วมังกร และมะนาว นอกจากนี้ยังมีสินค้าเกษตรอีกหลายชนิด เช่น ช็อกโกแลต พริกไทย ลูกจันทน์เทศ และอบเชย ที่คาดว่าจะเข้าสู่ตลาดเวียดนามพร้อมระบุว่าโรงงานส่งออกผลไม้ของอินโดนีเซียไปยังเวียดนามจำเป็นต้องมีการควบคุมคุณภาพอย่างเข้มงวดมากขึ้น เนื่องจากในปี 2565 ที่ผ่านมา การส่งออกลดลงร้อยละ 3 - 4 แม้ว่าผลไม้เมืองร้อนของอินโดนีเซียจะมีคุณภาพดีมากเมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ

นอกจากนี้ อินโดนีเซียมีความร่วมมือกับรัฐบาลเวียดนามอย่างแน่นแฟ้น หนึ่งในนั้นคือมีการจัดทำบันทึกความเข้าใจ (Memorandum of Understanding - MOU) ซึ่งลงนามเมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 2556 แต่ทั้งสองฝ่ายยังไม่มี การดำเนินการ หรือใช้ประโยชน์จาก MOU อย่างเต็มประสิทธิภาพ ดังนั้น นาย Syahrul Yasin Limpo หวังว่าในอนาคต อินโดนีเซีย-เวียดนามจะสามารถจัดการประชุมคณะกรรมการร่วมด้านการเกษตรอินโดนีเซีย-เวียดนามได้ทันที ซึ่งเป็น คณะทำงานด้านเทคนิค อันจะทำให้เกิดแผนงานที่เป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น

ที่มา: กระทรวงเกษตร วันที่ 6 กันยายน 2566

เอลนีโญแล้งนานเพิ่มผลผลิตเกลือในท้องถิ่น

เมื่อวันที่ 6 กันยายน 2566 นาย Sakti Wahyu Trenggono รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการทางทะเลและประมงเปิดเผยว่า ในปี 2566 - 2567 เป้าหมายการผลิตเกลือของประเทศอยู่ที่ 2 ล้านตันต่อปีซึ่งรัฐบาลและเกษตรกรผู้ทำนาเกลือคาดว่าจะสามารถบรรลุเป้าดังกล่าวได้ เพราะปรากฏการณ์เอลนีโญทำให้ฤดูแล้งยาวนานขึ้น ส่งผลให้การผลิตเกลือเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ แต่อย่างไรก็ตาม อินโดนีเซียยังไม่สามารถหยุดนำเข้าเกลือได้ เนื่องจากปริมาณความต้องการเกลือในประเทศทั้งเพื่อการบริโภคและใช้ในอุตสาหกรรมสูงถึง 4.5 ล้านตันต่อปี รัฐบาลอินโดนีเซียจึงต้องดำเนินการนำเข้าเกลือเพื่อป้องกันปัญหาการขาดแคลนเกลือ

ปัจจุบัน ความท้าทายในการผลิตเกลืออยู่ที่ความพร้อมของระบบโครงสร้างพื้นฐาน รวมถึงการสร้างบ่อเกลือด้วย ดังนั้น กระทรวงกิจการทางทะเล จะพยายามขอรับการสนับสนุนจากภาครัฐในการจัดหาโครงสร้างพื้นฐานควบคู่ไปกับเกษตรกรผู้ทำนาเกลือจำเป็นต้องพัฒนาผลผลิตและปรับปรุงคุณภาพของเกลือในท้องถิ่นเนื่องจากค่าขนส่งสูงรายใหญ่มาลงทุนในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเป็นเรื่องยาก เพราะผลตอบแทนที่ได้รับในอัตราค่อนข้างน้อย ปัจจุบันราคาเกลือปรับตัวเพิ่มขึ้นอยู่ที่ประมาณ 1,700 - 1,800 รูเปียห์ / กิโลกรัม ถือว่าเป็นกำไรสำหรับเกษตรกรผู้ทำนาเกลือโดยราคาสูงกว่าในช่วงปี 2563 - 2564 ซึ่งอยู่ที่ 500 รูเปียห์ / กิโลกรัม ซึ่งการปรับเพิ่มขึ้นของราคาเกลือเป็นผลมาจากปริมาณสต็อกเกลือที่ลดต่ำลงในช่วงต้นปี

อีกปัจจัยหนึ่งคือข้อบังคับประธานาธิบดี ฉบับที่ 126 ปี 2565 ว่าด้วยการเร่งพัฒนาเกลือแห่งชาติ ที่ทำให้เกิดความกังวลในเรื่องสต็อกเกลือ เนื่องจากรัฐบาลตั้งเป้าหมายที่จะหยุดนำเข้าเกลือภายในปี 2567 ส่งผลให้ผู้ประกอบการจำนวนมากเปิดโกดังรับซื้อเกลือเพื่อกักตุน เป็นเหตุให้ราคาเกลือปรับเพิ่มขึ้นอย่างไรก็ตาม นโยบายนี้ถือเป็นแรงกระตุ้นให้เกษตรกรผู้ทำนาเกลือปรับปรุงที่ดินและบ่อเกลือที่ถูกทิ้งร้างในการเพิ่มผลผลิตเกลือเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการผลิตเกลือตามที่รัฐบาลกำหนดไว้

ที่มา: หนังสือพิมพ์ Kompas วันที่ 7 กันยายน 2566

ประธานาธิบดีแต่งตั้งหัวหน้าหน่วยงานกักกันแห่งอินโดนีเซีย

เมื่อวันที่ 13 สิงหาคม 2566 ประธานาธิบดี Joko Widodo ได้แต่งตั้งนาย Sahat Manao Panggabean ให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยงานกักกันแห่งอินโดนีเซีย (Indonesian Quarantine Agency – Barantin) ณ ทำเนียบประธานาธิบดี กรุงจาการ์ตา โดยมีนาย Ma'ruf Amin รองประธานาธิบดี นาย Luhut Binsar Pandjaitan รัฐมนตรีประสานงานด้านกิจการทางทะเลและการลงทุนอินโดนีเซีย นาย Pramono Anung เลขาธิการคณะรัฐมนตรี นาย Prabowo Subianto รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมและพาต้ารวิวเอก Listyo Sigit Prabowo ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เข้าร่วมในพิธีเข้ารับตำแหน่งดังกล่าว

นาย Sahat Manao Panggabean เป็นอดีตผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารจัดการเรือข้ายของกระทรวงประสานงานด้านกิจการทางทะเลและการลงทุนโดยการเข้ารับตำแหน่งดังกล่าวเป็นไปตามพระราชกฤษฎีกาประธานาธิบดี (Presidential Decree) ฉบับที่ 117/TPA ปี 2023 ว่าด้วยการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ผู้บังคับบัญชาอาวุโสในหน่วยกักกันอินโดนีเซีย เมื่อวันที่ 4 กันยายน 2566

หน่วยงานกักกันแห่งอินโดนีเซีย (Indonesian Quarantine Agency - Barantin) เป็นหน่วยงานของรัฐที่จัดตั้งขึ้นตามข้อบังคับประธานาธิบดี (Presidential Regulations) ฉบับที่ 45 ปี 2023 ว่าด้วยหน่วยงานกักกันแห่งอินโดนีเซีย มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2566 การจัดตั้งหน่วยงานกักกันอินโดนีเซียนั้นเป็นไปตามข้อบังคับของรัฐบาล (Government Regulation) ฉบับที่ 29 ปี 2023 ว่าด้วยการบังคับใช้กฎหมายหมายเลข 21 ปี 2019 ว่าด้วยการกักกันสัตว์น้ำ และพืช (มาตรา 336) โดยหน่วยงานกักกันแห่งอินโดนีเซียเกิดจากการควบรวมของ 3 หน่วยงาน คือ สำนักงานกักกันสินค้าเกษตรอินโดนีเซีย (Indonesian Agricultural Quarantine Agency - IAQA) กระทรวงเกษตรสำนักงานตรวจสอบและกักกันสัตว์น้ำ (Fish Quarantine and Inspection Agency - FQIA) กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง และกรมอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและระบบนิเวศ (Directorate General of Nature Resources and Ecosystem Conservation - KSDAE) กระทรวงสิ่งแวดล้อมและป่าไม้โครงสร้างองค์กรของหน่วยงานประกอบด้วยหัวหน้า (Head of Barantin) หัวหน้าเลขานุการ (Chief Secretary) รองหัวหน้าฝ่ายกักกันสัตว์ (Deputy Head for Animal Quarantine) รองหัวหน้าฝ่ายกักกันสัตว์น้ำ (Deputy Head for Fish Quarantine) และรองหัวหน้าฝ่ายกักกันพืช (Deputy Head for Plant Quarantine) ตามบทบัญญัติในข้อบังคับ ในการปฏิบัติหน้าที่ หน่วยงานจะประสานงานกับสถาบันของรัฐอื่นๆ และรัฐบาลระดับภูมิภาคที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการกักกัน โดยทำหน้าที่รับผิดชอบในการบริหารงานของรัฐบาลในด้านกักกันสัตว์น้ำและพืช

ที่มา : Ministry of State Apparatus Empowerment and Bureaucratic Reform วันที่ 14 กันยายน 2566
-<https://setkab.go.id/en/govt-issues-presidential-regulation-on-quarantine-agency/>
วันที่ 14 กันยายน 2566

การจัดสรรโควตาการทำประมงจะ เริ่มดำเนินการต้นปี 2567

กระทรวงกิจการทางทะเลและประมงรับรองว่าโควตาการทำประมงในพื้นที่จัดการประมงของอินโดนีเซียและน่านน้ำสากล (High seas) จะถูกจัดสรรให้กับชาวประมงพื้นบ้าน ชาวประมงท้องถิ่น อุตสาหกรรมประมงภายในประเทศ และการลงทุนจากต่างประเทศ ซึ่งจะมีผลบังคับใช้ในวันที่ 1 มกราคม 2567 เป็นต้นไป ซึ่งเป็นการดำเนินงานให้สอดคล้องภายใต้กรอบนโยบายการจัดสรรพื้นที่และโควตาการทำประมงโดยเมื่อวันที่ 1 กันยายน 2566 รัฐบาลอินโดนีเซียโดยกระทรวงกิจการทางทะเลและประมงได้ออกระเบียบรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการทางทะเลและประมง (Ministerial Regulations) ฉบับที่ 28 ปี 2023 ว่าด้วยระเบียบการปฏิบัติตามข้อบังคับของรัฐบาล (Government Regulation) ฉบับที่ 11 ปี 2023 ว่าด้วยการทำประมงตามโควตา เมื่อวันที่ 1 กันยายน 2566

นาย Agus Suherman รักษาการอธิบดีกรมจับสัตว์น้ำกล่าวว่าตามมาตรา 112 ของข้อบังคับกระทรวงฯ ฉบับที่ 28 ปี 2023 ระบุว่าโควตาการทำประมงจะมีผลบังคับใช้ในวันที่ 1 มกราคม 2567 โดยจะมีการกำหนดโควตาในรูปแบบของใบอนุญาตทำการประมง (Operating License -SKPI) สำหรับเรือประมงที่มีใบอนุญาตจับสัตว์น้ำ (Fish Capture License -SIPI) การผนึกกำลังร่วมกันทั้งภายนอกและภายในยังคงดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้การดำเนินการภายใต้กรอบนโยบายการจัดสรรพื้นที่และโควตาการทำประมงเป็นไปอย่างราบรื่น

ขณะนี้ภาครัฐกำลังอยู่ในขั้นตอนการคำนวณโควตาซึ่งจะคำนวณจากความพร้อมของทรัพยากรสัตว์น้ำ (Stock) และปริมาณสัตว์น้ำที่ได้รับอนุญาตให้จับรวมทั้งพิจารณาจากระดับการใช้ประโยชน์ของสัตว์น้ำนอกจากนี้ตามมาตรา 14 ของข้อบังคับกระทรวงฯ ฉบับที่ 28 ปี 2023 ระบุว่าโควตาอุตสาหกรรมสำหรับโซน 1 โซน 2 โซน 3 และโซน 4 สามารถใช้ประโยชน์ โดยองค์กรธุรกิจในประเทศและนักลงทุนจากต่างประเทศในขณะเดียวกันสำหรับโซน 5 และโซน 6 จะถูกนำมาใช้ประโยชน์เพื่อการลงทุนในประเทศ

ที่มา: หนังสือพิมพ์ Kompas วันที่ 11 กันยายน 2566

ประธานาธิบดีสั่งการ Bulog เร่งรักษาเสถียรภาพทางราคาของข้าว

เมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 2566 ประธานาธิบดี Joko Widodo ได้เดินทางไปตรวจสอบคลังสินค้าข้าว Purwasari II ของหน่วยงาน Bulog เมืองการางัง จ. ชวาตะวันตก และพบว่าราคาข้าวยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากข้อมูลของนาย Halid Hamzah ผู้ค้าข้าวในตลาดโจฮาร์ เมืองการางัง กล่าวว่าราคาข้าวมีการปรับเพิ่มขึ้นประมาณ 2,000 รูเปียห์/กิโลกรัม ทำให้ปัจจุบันข้าว 1 กิโลกรัม มีราคาสูงถึง 12,000 - 12,500 รูเปียห์ / กิโลกรัม

ขณะเดียวกัน จากข้อมูลของคณะกรรมการราคา สำนักงานอาหารแห่งชาติระบุว่า ราคาข้าว ณ วันที่ 14 สิงหาคม 2566 มีการปรับตัวสูงขึ้นอีกครั้ง ข้าวคุณภาพปานกลางปรับเพิ่มขึ้น 40 รูเปียห์ เป็น 12,850 รูเปียห์ / กิโลกรัม ขณะที่ข้าวคุณภาพดีปรับเพิ่มขึ้น 60 รูเปียห์ เป็น 14,490 รูเปียห์ / กิโลกรัม ซึ่งถือเป็นสถิติใหม่ที่สูงสุดของราคาข้าวโดยเฉลี่ยรายวันของประเทศในระดับผู้ค้าปลีก ซึ่งประธานาธิบดีได้มีคำสั่งให้นาย Budi Waseso ผู้อำนวยการหน่วยงาน Bulog ให้ดำเนินกลยุทธ์ทางการตลาดโดยการกระจายข้าวไปยังตลาดต่างๆ เพิ่มปริมาณข้าวออกสู่ตลาด เพื่อเป็นการรักษาเสถียรภาพทางราคาข้าว จนถึงเดือนพฤศจิกายน 2566 และหากเป็นไปได้ขอให้ดำเนินการต่ออีกครั้งในเดือนมกราคม กุมภาพันธ์ และ มีนาคม 2567 ตามลำดับ

ที่มา: CNBC อินโดนีเซีย วันที่ 14 กันยายน 2566

อินโดนีเซียจับมือเยอรมนีปรับพื้นที่ เพาะปลูกและเพิ่มขีดความสามารถ ของเกษตรกรรายย่อย

เมื่อวันที่ 12 สิงหาคม 2566 กระทรวงเกษตร โดยกรมพืชไร่ (Directorate General of Plantations) ได้จัดการประชุมติดตามผลเพื่อรวบรวมข้อมูลและสรุปผลข้อตกลงการดำเนินโครงการ GRASS ร่วมกับองค์กรความร่วมมือระหว่างประเทศของเยอรมัน (Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit - GIZ) ณ โรงแรม Aston Simatupang กรุงจาการ์ตา โดยนาย Heru Tri Widarto รองอธิบดีกรมพืชไร่ เปิดเผยว่า โครงการ GRASS ที่ดำเนินการตั้งแต่เดือนมกราคม 2566 - 2568 เป็นโครงการต่อเนื่องจากโครงการห่วงโซ่อุปทานด้านการเกษตรอย่างยั่งยืนในอินโดนีเซีย (Sustainable Agricultural Supply Chain in Indonesia - SASCI) ที่สิ้นสุดเมื่อปลายเดือนธันวาคม 2565 ที่ผ่านมา และได้มีการขยายเวลาจนถึงเดือนมิถุนายน 2566 เพื่อให้สิทธิ์ในการปิดการบริหารโครงการซึ่งทั้งสองโครงการนี้เป็นการดำเนินการภายใต้กรอบความร่วมมือทางเทคนิค ระหว่างรัฐบาลเยอรมัน โดย GIZ และรัฐบาลอินโดนีเซียโดยกรมพืชไร่ กระทรวงเกษตร

ในโอกาสนี้ นาย Prayudi Syamsuri ผู้อำนวยการฝ่ายแปรรูปและการตลาดผลิตภัณฑ์พืชสวน (Director of Horticulture Products Processing and Marketing - PPHBun) เปิดเผยว่า โดยหลักการแล้วทั้งโครงการ SASCI และ GRASS มีวัตถุประสงค์ในระดับภูมิภาคที่คล้ายคลึงกัน ได้แก่ การเพิ่มขีดความสามารถของเกษตรกรรายย่อยอิสระ สำหรับสินค้าโภคภัณฑ์น้ำมันปาล์มและยางพาราในเขต Kapuas Hulu จ.กาลิมันตันตะวันตก แต่โครงการ GRASS จะมีดัชนีชี้วัดความสำเร็จ ได้แก่ การนำแนวทางการเกษตรแบบชาญฉลาดและเท่ากันภูมิอากาศ (Climate Smart Agriculture - CSA) มาปฏิบัติใช้ และการทำเกษตรแบบยืดหยุ่นโดยใช้วิธีการปลูกพืชผสมผสาน

นอกจากนี้ ที่ประชุมฯ ได้แต่งตั้งผู้อำนวยการฝ่ายแปรรูปและการตลาดผลิตภัณฑ์พืชสวน เป็นคณะผู้แทนของ National Project Director (NPD) สำหรับโครงการ GRASS ทั้งสองฝ่ายได้จัดพิธีลงนามในข้อตกลง โดยมีอธิบดีกรมพืชไร่และผู้อำนวยการฝ่ายแปรรูปและการตลาดผลิตภัณฑ์พืชสวน กระทรวงเกษตร และผู้อำนวยการ GIZ ประจำอินโดนีเซียและอาเซียน รวมทั้งที่ปรึกษาหลักของโครงการ GRASS เป็นตัวแทนเข้าร่วมด้วย โดยกระทรวงเกษตรหวังว่าโครงการความร่วมมือกับเยอรมันในครั้งนี้จะสามารถให้ความช่วยเหลือเกษตรกรรายย่อยมีอิสระในการปรับปรุงคุณภาพพื้นที่เพาะปลูกได้อย่างจริงจังมากขึ้นและกลายเป็นโครงการนำร่องในการเพิ่มขีดความสามารถของเกษตรกรรายย่อยต่อไป

ที่มา: กรมที่ดิน วันที่ 14 กันยายน 2566

รวม.เกษตรตั้งเป้าผลิตข้าว 55.42 ล้านตัน ในปี 2567

เมื่อวันที่ 13 กันยายน 2566 นาย Syahrul Yasin Limpo รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรได้ประชุมร่วมกับคณะกรรมการสภาผู้แทนราษฎรอินโดนีเซีย ณ รัฐสภา กรุงจาการ์ตา อินโดนีเซีย เปิดเผยว่า ในปี 2567 ได้ตั้งเป้าการผลิตข้าวภายในประเทศไว้ที่ 55.42 ล้านตัน เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าที่อยู่ที่ 54.5 ล้านตัน นอกจากนี้ แผนงานของกระทรวงเกษตรได้ตั้งเป้าการผลิตสินค้าโภคภัณฑ์หลักหลายรายการในปี 2567 ดังนี้ ข้าวโพด 23.34 ล้านตัน พริก 3 ล้านตัน หอมแดง 1.74 ล้านตัน ถั่วเหลือง 340,000 ตัน และหอมแดง 45,910 ตันตามด้วยสินค้ากาแฟ 818,000 ตัน มะพร้าว 2.9 ล้านตัน โกโก้ 694,000 ตัน อ้อย 39.45 ล้านตัน เนื้อวัว/กระบือ 405,440 ตัน และเนื้อไก่ 4 ล้านตัน ตามลำดับ

เพื่อให้บรรลุเป้าหมายการผลิตนี้ นาย Syahrul ได้อ้างถึง หนังสือของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการวางแผนพัฒนาแห่งชาติ/หัวหน้าหน่วยงานการวางแผนพัฒนาแห่งชาติ (Bappenas) หมายเลข S-626/MK.02/2023 และหมายเลข B.644/M.PPN/D.8/PP.04.02/07/2023 ซึ่งกระทรวงเกษตรจะได้รับจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติม 76,800 ล้านดอลลาร์ เนื่องจากมีงบประมาณเพิ่มเติมสำหรับเงินเดือนลูกจ้าง (State Civil Apparatus) ร้อยละ 8 ดังนั้นงบประมาณในปี 2567 จะเพิ่มขึ้นเป็น 14.73 ล้านล้านรูเปียห์ ซึ่งจะถูกจัดสรรสำหรับโครงการดังนี้ โครงการด้านความพร้อมในการเข้าถึงและการบริโภคอาหารที่มีคุณภาพ 8.19 ล้านล้านรูเปียห์ โครงการมูลค่าเพิ่มและความสามารถในการแข่งขันทางอุตสาหกรรม 1.42 ล้านล้านรูเปียห์ โครงการการศึกษาและฝึกอบรมสายอาชีพ 641,000 ล้านดอลลาร์ และโครงการการสนับสนุนด้านการจัดการ 4.47 ล้านล้านรูเปียห์

นอกจากนี้ ในการดำเนินการตามข้อบังคับประธานาธิบดี ฉบับที่ 1 ปี 2021 ว่าด้วยการเร่งพัฒนาเศรษฐกิจในพื้นที่ชายแดน 3 จังหวัดของอินโดนีเซีย กระทรวงเกษตรได้จัดสรรงบประมาณสำหรับดำเนินกิจกรรมจำนวน 32,900 ล้านดอลลาร์ โดยจะถูกนำไปใช้ในการพัฒนาบูรณาการพืชผล-ปศุสัตว์ การพัฒนาพื้นที่ศูนย์การผลิตพริกไทยและมะพร้าว และพัฒนาพื้นที่พืชสวนใน จ. กาลิมันตันตะวันตก 12,120 ล้านดอลลาร์ การพัฒนาการบูรณาการพืชผล-ปศุสัตว์ พื้นที่พืชสวน และพื้นที่มะพร้าวจ.บรูซเต็งการาตะวันออก 10,480 ล้านดอลลาร์ และการพัฒนาบูรณาการพืชผล-ปศุสัตว์ การตลาดสำหรับข้าว และสาธิตและพัฒนาพื้นที่พืชสวน พื้นที่ในเมืองจาการ์ตา 10,300 ล้านดอลลาร์ ตามลำดับ

ที่มา: Antara วันที่ 13 กันยายน 2566

สินค้าส่งออกของอินโดนีเซียได้รับผลกระทบจากเอลนีโญ

จากการศึกษาของทีมนักเศรษฐศาสตร์บริษัท PT. Bank Mandiri (Persero) Tbk โดยนาย Dendi Ramdani รองประธานฝ่ายวิจัยอุตสาหกรรมและภูมิภาคเปิดเผยว่า ภัยแล้งที่ยาวนานจากผลกระทบของปรากฏการณ์เอลนีโญไม่เพียงส่งผลกระทบต่อการผลิตข้าวเท่านั้นปรากฏการณ์อุณหภูมิผิวน้ำทะเลที่ร้อนขึ้นเหนือสถานะปกติอาจส่งผลกระทบต่อสินค้าโภคภัณฑ์ส่งออกของอินโดนีเซีย เช่น น้ำมันปาล์มดิบ (Crude Palm Oil - CPO) ยางพารา และกาแฟ เป็นต้น โดยสถานการณ์ภัยแล้งที่กำลังทวีความรุนแรงจะส่งผลกระทบต่อผลและราคาอาจปรับตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 4 - 10 รวมถึงอาจส่งผลกระทบต่อผลผลิตของต้นกาแฟถึงร้อยละ 60 อีกด้วย

สำนักงานสถิติแห่งชาติ (BPS) ได้มีข้อสังเกตว่า ในปี 2565 พื้นที่ปลูกและผลิตกาแฟในอินโดนีเซียครอบคลุมพื้นที่ 1.25 ล้านเฮกตาร์ โดยมีผลผลิต 794,800 ตัน สำหรับพื้นที่ปลูกและผลิตยางพาราของอินโดนีเซียอยู่ที่ 3.83 ล้านเฮกตาร์ โดยมีผลผลิต 3.14 ล้านตัน จากข้อมูลของนาย Dendi การผลิตกาแฟจะลดลงและคาดว่าจะอยู่ที่ร้อยละ 15-20 เนื่องจากกาแฟเป็นพืชที่มีความอ่อนไหวต่อสภาพอากาศ ส่วนการผลิตยางพาราคาดว่าจะลดลงประมาณร้อยละ 2 สำหรับราคายางธรรมชาติในปี 2566 และ 2567 น่าจะคงที่อยู่ที่ 1.5 เหรียญสหรัฐ / กิโลกรัม และ 1.6 เหรียญสหรัฐ / กิโลกรัม ตามลำดับ

นอกจากนี้ความแปรปรวนของสภาพอากาศจะส่งผลกระทบต่อการผลิตข้าว ข้าวโพด และข้าวสาลีทำให้ผลผลิตที่ได้รับลดลง ซึ่งอุณหภูมิที่เพิ่มขึ้นทุกๆ 1 องศาเซลเซียส จะทำให้ผลผลิตข้าวลดลงร้อยละ 3.2 ข้าวโพดร้อยละ 7.4 และข้าวสาลีร้อยละ 5 โดยในปี 2566 ผลผลิตข้าวในประเทศจะลดลงร้อยละ 3-6 ซึ่งส่งผลให้ราคาข้าวปรับตัวสูงขึ้นและอาจเรียกได้ว่าเอลนีโญสามารถกระตุ้นให้อัตราเงินเฟ้อเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 0.3-0.8 ซึ่งแน่นอนว่าสถานการณ์ต่างๆ ขึ้นอยู่กับความพยายามของรัฐบาลในด้านการบริหารจัดการ สต็อกอาหารและราคา หากรัฐบาลล้มเหลวในการบรรเทาผลกระทบจากปรากฏการณ์เอลนีโญที่มีต่อราคาและอุปทานด้านอาหาร อัตราเงินเฟ้ออาจอยู่ในช่วงร้อยละ 3.27-3.88 ภายในสิ้นปี 2566

ที่มา: หนังสือพิมพ์ Kompas วันที่ 27 กันยายน 2566

ประเทศหมู่เกาะร่วมแก้ไขผลกระทบที่ได้รับ จากการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศ

นาย Luhut Binsar Pandjaitan รัฐมนตรีประสานงานด้านกิจการทางทะเลและการลงทุนอินโดนีเซีย กล่าวว่า ประเทศหมู่เกาะ 46 ประเทศกำลังเผชิญกับความท้าทายสำคัญ เนื่องจากผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ซึ่งจะเป็นปัญหาสำคัญในอนาคตประชากรที่อาศัยอยู่ตามแนวชายฝั่งมักมีความเสี่ยงและต้องการความช่วยเหลือในการเผชิญกับ วิกฤติสภาพภูมิอากาศระดับน้ำทะเลที่สูงขึ้น อาจส่งผลให้เกาะต่างๆ หายไปได้

ดังนั้นการประชุม The 1st High - Level Meeting of Archipelagic and Island States (AIS) Forum ประจำปี 2566 ที่กำหนดจัดขึ้นในวันที่ 11 ตุลาคม 2566 ณ จังหวัดบาห์ลี จะเป็นเวทีสำหรับแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ระหว่างประเทศต่างๆ และมีการกำหนดขึ้นตอนที่เป็นรูปธรรมสำหรับการจัดการประเด็นระดับโลกที่เกี่ยวข้องซึ่งการประชุม ดังกล่าวเป็นการทำงานร่วมกับโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (United Nations Development Programme: UNDP) ที่ได้เชิญประเทศที่พัฒนาแล้วหลายแห่ง เช่น อังกฤษ ญี่ปุ่น และสิงคโปร์ เข้าร่วมการประชุมด้วย ซึ่งก่อนหน้านี้ ในเดือนมิถุนายน 2566 ได้มีการประชุม AIS Forum ระดับเจ้าหน้าที่อาวุโส ครั้งที่ 7 ณ ประเทศฟีจีและครั้งที่ 8 เมื่อเดือนสิงหาคม 2566 ณ มาดากัสการ์

โดยการทำงานที่เป็นรูปธรรมที่จะนำเสนอ อาทิ การปลูกป่าชายเลน การฟื้นฟูแนวปะการัง การปลูกและแปรรูปสาหร่าย การจัดการขยะพลาสติกในทะเล รวมถึงการใช้เทคโนโลยี การพัฒนาเศรษฐกิจแบบดิจิทัล และการติดตามชายฝั่ง โดยอินโดนีเซีย แสดงความพร้อมที่จะให้การสนับสนุนด้านเงินทุนเพื่อช่วยเหลือประเทศหมู่เกาะที่ประสบปัญหาด้านเงินทุน การปลูกป่าชายเลน บริเวณแนวชายฝั่งต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างภาครัฐและประชาชนในท้องถิ่นในขณะที่ประโยชน์ของการเพาะปลูกสาหร่ายทะเล สามารถผลิตปุ๋ยอินทรีย์ เชื้อเพลิงชีวภาพ อาหาร เครื่องสำอาง ยา การย่อยสลายพลาสติก และดักจับคาร์บอน

AIS Forum 2023 มุ่งเน้น 3 ประเด็นสำคัญ คือ 1) การพัฒนาแนวคิดเศรษฐกิจสีน้ำเงินที่ถือเป็นประโยชน์โดยตรง ต่อการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจและการดำรงชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวข้องกับการประมง พลังงานทดแทน การท่องเที่ยว การขนส่งทางน้ำ การแปรรูปของเสีย และการบรรเทาปัญหาจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ 2) ความท้าทายของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจากรายงานการย้ายถิ่นฐานของโลกปี 2563 พบว่า สิ้นปี 2561 มีผู้ลี้ภัย 28 ล้านคนจาก 148 ประเทศ ซึ่งเป็นผู้พลัดถิ่นที่เกิดจากน้ำท่วม ความแห้งแล้ง และดินถล่มมากถึงร้อยละ 61 หรือ 17.2 ล้านคน และ 3) เสริมสร้างการวิจัยและความร่วมมือระหว่างประเทศหมู่เกาะ

ที่มา: หนังสือพิมพ์ Kompas

เร่งพัฒนาการผลิตโคเนื้อรองรับอุตสาหกรรมในประเทศ

จากที่โครงการพึ่งพาตนเองในการผลิตเนื้อโคมีการกำหนดราคาเนื้อโคอยู่ที่ 80,000 รูเปียห์/กิโลกรัม ส่งผลให้มีการเพิ่มการนำเข้าเนื้อโคเป็นจำนวนมาก โดยในปี 2556 มีการนำเข้า 89,687 ตันเพิ่มเป็น 284,566 ตันในปี 2565 และการนำเข้าเนื้อกระบือเพิ่มขึ้นจากปี 2559 จำนวน 45,192 ตันเป็น 77,515.6 ตัน ในปี 2565 ขณะที่การนำเข้าโคขุนลดลงจาก 581,925 ตัว ในปี 2559 เหลือเพียง 190,687 ตัว ในปี 2566 ในขณะเดียวกัน ราคาเนื้อโคมีการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากปี 2554 อยู่ที่ 65,902 รูเปียห์/กิโลกรัม เป็น 120,797 รูเปียห์/กิโลกรัม ในปี 2566 รวมถึงการผลิตเนื้อโคภายในประเทศลดลงจากในปี 2559 มีการผลิตคิดเป็นร้อยละ 68 เหลือเพียงร้อยละ 53 ในปี 2565 สำหรับการบริโภคเนื้อวัวของชาวอินโดนีเซียก็ลดลงอย่างมากจากร้อยละ 14.92 ในปี 2557 เหลือเพียงร้อยละ 7.76 ในปี 2565 เกษตรกรผู้ผลิตเนื้อวัวรายย่อยไม่สามารถแข่งขันกับเนื้อสัตว์นำเข้าได้ ส่งผลให้เกษตรกรไม่ค่อยให้ความสนใจในธุรกิจโคเนื้อมากนัก เนื่องจากไม่สร้างผลกำไร สอดคล้องกับข้อมูลจำนวนครัวเรือนผู้เลี้ยงโคเนื้อทั่วประเทศในช่วงปี 2556 - 2561 ที่ลดลงถึงร้อยละ 19.1

ล่าสุดรัฐบาลได้พยายามนำเข้าโคขุน โคพันธุ์ และเนื้อวัวจากประเทศต่างๆ โดยมีวัตถุประสงค์ในการเพิ่มจำนวนประชากรโคภายในประเทศ เพื่อเพิ่มผลผลิตทางปศุสัตว์ เนื่องจากอินโดนีเซียยังคงมีภาระระบาดของโรคปากและเท้าเปื่อย (Foot and Mouth Disease - FMD) จึงสามารถนำเข้าโคและผลิตภัณฑ์จากต่างประเทศได้ซึ่งในความเป็นจริงรัฐบาลยอมรับถึงความล้มเหลวของโครงการพึ่งพาตนเองในการผลิตเนื้อโคไม่สามารถผลิตได้เพียงพอเนื่องจากความต้องการสินค้าปศุสัตว์ในภาคอุตสาหกรรมที่มีเป็นจำนวนมาก ความตั้งใจของอินโดนีเซียในการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์โคในเอเชียตามข้อริเริ่มของรัฐบาลนั้นเป็นไปได้ยากแต่ก็ยังพยายามบรรลุเป้าหมายดังกล่าว โดยมีการออกคำสั่งประธานาธิบดีเพื่อให้สามารถปฏิบัติได้ โดยต้องคำนึงถึงปัจจัยหลายประการ โดยปัจจัยที่ต้องคำนึงถึงประการแรก ได้แก่ แนวคิดเรื่องราคา เนื่องจากการแสวงหาผลกำไร ถือเป็นตัวชี้วัดความสำเร็จและเป้าหมายของผู้เพาะพันธุ์โคเนื้อหากธุรกิจปศุสัตว์มีกำไร ประชากรปศุสัตว์ก็จะเพิ่มขึ้น และสามารถแข่งขันได้ และประการที่สอง การยกระดับอุตสาหกรรมเลี้ยงโคซึ่งสามารถทำได้ผ่านรูปแบบองค์กรที่มีการปรับทิศทางการเพาะพันธุ์ในระดับอุตสาหกรรมและการขุน/เลี้ยงโดยเกษตรกรรายย่อย

ที่มา: หนังสือ Kompas วันที่ 27 กันยายน 2566

Bulog วางแผนที่จะนำเข้าข้าว 1 ล้านตันจากจีนในปี 2567

เมื่อวันที่ 23 กันยายน 2566 ณ คลังสินค้า Kaltimtara เมืองบาหลีปาปิน จ.กาลิมันตันตะวันออก นาย Budi Weseso ผู้อำนวยการหลักของหน่วยงาน Bulog เปิดเผยว่า รัฐบาลได้มอบหมายให้ Bulog ดำเนินการนำเข้าข้าวเพิ่มเติมอีก 1 ล้านตัน ในปี 2567 โดยอินโดนีเซียอาจพิจารณาการนำเข้าข้าวที่ผลิตจากประเทศจีน โดยเห็นว่าจีนมีความพร้อมที่ในการจัดส่งข้าวให้อินโดนีเซียมากที่สุด ซึ่งก่อนหน้านี้อินโดนีเซียเคยนำเข้าข้าวจากหลายประเทศ เช่น ไทย เวียดนาม และปากีสถาน ในปี 2566 รัฐบาลได้นำเข้าข้าว 2 ล้านตัน เพื่อตอบสนองความต้องการภายในประเทศ อย่างไรก็ตาม รัฐบาลเห็นว่าอาจมีความจำเป็นต้องนำเข้าข้าวเพิ่มอีก 1 ล้าน เพื่อเป็นการเสริมความแข็งแกร่งของสต็อกข้าวสำรองของรัฐบาล (Government rice reserve stock - CBP) ที่กำลังได้รับผลกระทบจากปรากฏการณ์เอลนีโญที่คาดว่าจะดำเนินต่อไปอย่างต่อเนื่องจนถึงปี 2567 พร้อมระบุว่า ภัยแล้งกำลังทวีความรุนแรงอาจขัดขวางการผลิต/เก็บเกี่ยวข้าวของเกษตรกร ในปี 2567 ดังนั้นรัฐบาลจึงได้ตัดสินใจที่จะนำเข้าข้าวอย่างรวดเร็ว

จากข้อมูลราคาสินค้าของสำนักงานอาหารแห่งชาติ ณ วันที่ 28 กันยายน 2566 ข้าวคุณภาพปานกลาง ราคาเฉลี่ยอยู่ที่ 13,200 รูเปียห์/กิโลกรัม จากข้อมูลสต็อกข้าวล่าสุดภายใต้การดูแลของ Bulog อยู่ที่ 1,723,135 ตัน แบ่งเป็นสต็อกข้าวสำรองของรัฐบาล (CBP) จำนวน 1,659,225 ตัน และเชิงพาณิชย์จำนวน 63,910 ตัน โดยเป็นข้าวที่ได้จากการจัดซื้อภายในประเทศ ณ วันที่ 22 กันยายน 2566 จำนวน 838,414 ตันและจากการนำเข้าของรัฐบาลจำนวน 2 ล้านตัน ปัจจุบัน Bulog ได้รับการส่งมอบข้าวแล้ว 1,028,478 ตัน จากทั้งหมด 1.85 ล้านตัน ที่ระบุไว้ในสัญญาซึ่งข้อมูลการนำเข้าข้าวของอินโดนีเซียของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (BPS) ในเดือนมกราคม-สิงหาคม 2566 ทั้งหมด 1.59 ล้านตัน โดยนำเข้าจากไทย ร้อยละ 50.36 เวียดนาม ร้อยละ 42.33 และอินเดีย ร้อยละ 4.16 ตามลำดับ

ที่มา: CNN วันที่ 25 กันยายน 2566 และInvestor.ID วันที่ 29 กันยายน 2566

ภาพถ่ายดาวเทียมเพิ่มประสิทธิภาพการชลประทาน

เมื่อวันที่ 21 กันยายน 2566 ในการสัมมนาออนไลน์ของสำนักงานวิจัยและนวัตกรรมแห่งชาติ (National Research and Innovation Agency – BRIN) ในหัวข้อ “การใช้ภาพถ่ายดาวเทียมเพื่อการชลประทานในนาข้าวอย่างมีประสิทธิภาพในระดับกว้าง” นาย Hidayat mengatakan หัวหน้าศูนย์วิจัยสำหรับชลศาสตร์วิทยาและทรัพยากรน้ำ (Head of Research Center for Limnology and Water Resources) สำนักงาน BRIN เปิดเผยว่า ด้วยข้อมูลภาพถ่ายดาวเทียม การสำรวจระยะไกล (Remote sensing) สามารถนำมาใช้แก้ไขปัญหาดังกล่าว ในภาคเกษตรกรรมได้ หนึ่งในนั้นคือระบบชลประทานที่ใช้ในนาข้าว โดยระบุว่า การสำรวจระยะไกลมีความจำเป็นอย่างยิ่งในอินโดนีเซียเมื่อพิจารณาถึงพื้นที่ที่กว้างใหญ่ของประเทศ การผลิตและการตรวจสอบข้อมูลจากการใช้ภาพถ่ายดาวเทียมสามารถเพิ่มความครอบคลุมในกิจกรรมต่างๆ ได้มากขึ้น เช่น การตรวจสอบคุณภาพน้ำ เป็นต้น

นอกจากนี้ นาย Setyono Hari Adi นักวิจัยด้านวิทยาศาสตร์และทรัพยากรน้ำของสำนักงาน BRIN กล่าวเสริมว่า ในปี 2564-2565 กระทรวงวางแผนการพัฒนาระดับชาติ (Ministry of National Development Planning/National Development Planning Agency - Bappenas) ได้เริ่มศึกษาข้อมูลระบบพืชยืนต้น (Sistem Informasi Standing Crop - SISCROP) คือ ระบบการติดตามระยะการเจริญเติบโตของข้าวโดยใช้เทคโนโลยีการสำรวจระยะไกล ที่สร้างขึ้นโดยกระทรวงเกษตร ร่วมกับองค์การวิจัยการบินและอวกาศ (Research Organization for Aeronautics and Space- ORPA) โดยหลักการแล้ว ปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการน้ำในนาข้าว มีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ 1) องค์ประกอบของพืช กระบวนการรับน้ำและส่งออกจากชั้นบรรยากาศ 2) ปริมาณน้ำฝนและการคายระเหย และ 3) ดินที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการกักเก็บน้ำใต้ดิน

ดาวเทียม Sentinel-1 ถูกใช้เป็นเครื่องมือแสดงข้อมูลภาพถ่ายดาวเทียมขององค์การอวกาศยุโรป (European Space Agency - ESA) เพื่อสำรวจพื้นที่ปลูกข้าวจริงต่อระยะการปลูกข้าวและการเจริญเติบโต ผ่านเรดาร์ SAR (Synthetic Aperture Radar – SAR)ที่มีความละเอียดในการหาค่า VV และ VH ซึ่งเป็นคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า (Polarization) โดย VV ใช้เพื่อตรวจจับในทิศทางแนวตั้ง (Vertical: V) และ VH เพื่อตรวจจับพื้นผิวของพื้นที่ในแนวนอน (Horizontal: H) ซึ่งดาวเทียม Sentinel-1 มีข้อมูลที่ต้องใช้ก่อนการประมวลผล 3 รายการ ได้แก่ การแก้ไขเรดิโอเมตริก การแก้ไขภูมิประเทศ และการกรองสัญญาณรบกวน

สำหรับประสิทธิภาพการคำนวณระบบชลประทานในนาข้าว นั้น ปัจจัยที่สำคัญคือพื้นที่การปลูกข้าว เราสามารถคำนวณความต้องการน้ำต่อเฮกตาร์ของนาข้าวโดยอิงจากประวัติการปลูกข้าวซึ่งมีประสิทธิภาพความแม่นยำสูงถึงร้อยละ 60 ตัวชี้วัดที่สองคือค่าสัมประสิทธิ์พืช (Crop Coefficient - Kc) ซึ่งสัมพันธ์กับเทคนิคการชลประทานแบบประหยัดน้ำ โดยอิงจากการปรับค่า Kc ให้เหมาะสม ช่วยประหยัดน้ำได้ถึงร้อยละ 10-30 ผลการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการใช้ภาพถ่ายดาวเทียมเพื่อการชลประทานสำหรับนาข้าวสามารถช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการปลูกข้าว เพิ่มปริมาณผลผลิต โดยขึ้นอยู่กับสภาพของดิน สภาพการปลูกข้าวของเกษตรกรในท้องถิ่น ลดการสูญเสียและช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการชลประทานมากยิ่งขึ้น

ที่มา: ข่าว Antara วันที่ 25 กันยายน 2566